

Santa Margalida

Número 5 - Setembre de 1989 - Preu: 100 Ptes.

LA GASOLINERA DE LA CARRETERA ARTA-CA'N PICAFORT, INUNDADA EL 6 DE SEPTIEMBRE

- * *La Beata 89, per Rafael Xerafi*
- * *Xerrada amb els artistes de la Beata 89*
- * *Grandes inundaciones, no lejos de Santa Margarita*
- * *La sonrisa de la Beata, por Guillermo Cantallops*
- * *El Torrent de Na Borges, per R. Ginard Bauzá*
- * *Turón (Asturias) y Santa Margarita*
- * *Baleares, islas discriminadas, por Alfonso Martínez*
- * *Del Llevant Mallorquí*

AHORA, EN CA'N PICAFORT

Avd. José Trias, 24 - Tel. 85 04 67

LOS MEJORES PRECIOS DEL NORTE DE MALLORCA

Venga a comprobarlo

OFERTAS HASTA EL 20 DE SEPTIEMBRE

Y CIEN OFERTAS MAS
EN TODOS LOS
SUPERMERCADOS

SYP
SERVICIO Y PRECIO

LE REGALAMOS
1 PEUGEOT 205   **6 VIAJES**
6 MILLONES   **12 WINDSURFS**

La Beata, 89

A penes resten ja, pels carrers de la Vila, alguns tests romputs, vestigi de la trencadissa de gerres als peus de la Beata del diumenge a l'horabaixa, ja s'han esvaït els ecos dels cohets i de les veus, passades per aigua, de «Los hombres G» del incombustible Luís Aguilé, amb el mateix repertori de fa 25 anys. Totes aquestes coses, juntament amb algunes altres, han conformat el programa de les Festes de la Beata 1989 que, a partir del moment en que en Xesc Fortesa s'acomiadava del públic margalidà han passat a formar part del regne dels records i a ser un capítol més de la petita història de Santa Margalida. I, precisament, perquè són història i al mateix temps futur és pel que convé parlar-ne una mica de les festes passades.

Tengueren, les festes, un bon començament, jo diria que quasi immillorable: el pregó de festes, en primer lloc, que ens permetia recobrar, en certa manera, un margalidà insigne, Felicià Fuster, que si bé no havíem perdut del tot, sí que n'estava de la Vila una mica allunyat, sens dubte per motiu dels seus càrrecs i de les seves ocupacions. Va fer un pregó emotiu amb un sentiment que tan sols li poden donar els que porten l'estimació a la Vila i els seus costums ben arrelats i ho va fer en els termes en què, lògicament, s'expresa un homo d'empresa que no pot, evidentment, esplaiar-se en floritures literàries.

Tancaren l'acte les veus, meravelloses, de la soprano Paula Rosselló, i del tenor J.A. Sempre, acompanyats per l'Orquestra Lírica de Mallorca dirigida pel Mestre Rafel Nadal, que posaren a l'abast dels assistents, que omplien el temple de la Vila de gom a gom, un repertori d'interpretacions d'òpera i sarsuela que agradaren, força ferm als margalidans.

Després d'aquest singular pòrtic se dugueren a terme, al llarg de la setmana, una sèrie d'actes festius dels quals els programes en donen compte i que tengueren la virtut de recordar-nos les festes precedents.

Quasi tot era una repetició: les verbenes, el concert pels joves, el festival del diumenge vespre -sempre amb una figura el més flamenca possible-, les curses de bicicletes, la comèdia, inevitable d'en Xesc, el recorregut incògnita i les competicions esportives. Tot molt animat i contribuint a fer unes festes que per esser més populars sols els manca un requisit: que la gent del poble no les hagi de pagar dues vegades, la primera quan fa efectiu els seus impostos que, entre altres coses, serveixen també per a pagar les festes i la segona quan ha de passar per taquilla a comprar la corresponent entrada.

A les festes hi manquen, una vegada més, actes culturals. Per què no s'organitzen més exposicions?. Per ventura el prolífic pintor local En Jordi Poquet, amb les seves exposicions de cada any, ha eliminat la competència? Creim que no és aquest el motiu. Per altra part hem d'alabar el fet d'organitzar un concurs de pintura per a la gent més jove, una bona idea que voldríem que se conservàs.

I he d'acabar el comentari, fet damunt damunt, parlant de la processó que, al cap i a la fi, és l'acte culminant de les festes.

Tan sols unes notes sobre quatre coses que me cridaren l'atenció com és ara: la quantitat de polítics de Ciutat que acudeixen al reclam de les festes. El desordre de la Processó. El tímid intent de renovació d'algunes carrosses -ja era hora- i que a pesar de la seva timidesa esperam que se segueixi per aquest camí. La catefa de dimonis. El fet que la nostra banda de música fos la més nombrosa de les participants i que soni d'allò més bé. El poc respecte que alguns joves vestits de pagès tenen per la processó. I, finalment, voldria donar la meua enhorabona a les jovenetes vestides de pàgesses que tengueren el bon gust i la paciència de dur la manteta o el rebosiillo posat de cap a cap de la processó.

I molts d'anys a tots!

En Rafel Xerafi

Xerrada amb els artistes de «La Beata 89»

CATY ROSSELLÓ, DE S'ORQUESTRINA D'ALGAIDA - MANOLO ESCOBAR - XESC FORTEZA - HOMBRES G.

Mre Elena Tur
Joana Aina Fuster
Mre Magdalena Cloquell

Com cada any la primera setmana de Setembre és plena de goig i alegria, són les festes de «La Beata».

Començaren el diumenge 27 d'agost amb un pregó a càrreg del nostre il·lustre enginyer margalidà D. Felicià Fuster Jaume i seguidament una gran gala lírica i tot a l'església parroquial de Sta. Margalida.

Els demés dies de la setmana foren dedicats a activitats culturals i d'oci. Però els vespres era quan la gent sortia i anava fins a la plaça a veure les diferents actuacions que es tenien programades. Així el dijous es dedicà als més petits del nostre poble que amb els grups d'animació passaren una revetlla divertida.

Després el divendres es tenia previst realitzar un concert pop-rock al camp de futbol S'Estanyol, aquesta nit només actuà na Luz degut a què l'aigua inundà el camp després d'actuar ella. Hombres G i El Regreso s'aplaçà pel proper dimarts.

El dissabte, gran revetlla a càrreg del grups de l'Orquesra de Luís Aguilé, Lluís Rovira i l'Orquestrina d'Algaida, els quals tenguérem ocasió de fer-les unes preguntes. Xerràrem amb na Cati Rossello coneguda per ser una de les presentadores de magatzem a la fresca:

- Cati, quin temps fa que està feta l'Orquestrina?

- Fa 5 anys que esteim tocant junts però només 2 que ens dedicam a això professionalment.

- Com la vàreu formar?

- No va esser una cosa ideada, es fa formar per casualitat. A Algaida hi havia un grup pop i una banda de música, el grup i alguns components de la banda decidiren juntar-se, primer sense veus, després, al cap d'uns anys ja com a l'Orquestrina i amb veus.

- Per què os dieu Orquestrina d'Algaida?

- Orquestrina per que ho som i d'Algaida perquè la majoria dels components són d'allà.

- Sou molts i com a tot grup es necessita un director, en el vostre cas qui ocupa aquest càrrec?

- De director no ni ha, però com que som molts i tenim diferents activitats ens repartim el treball segons el que cada un sap.

- Quins instruments hi ha?

- A l'Orquestrina som 16 més un tècnic de so.

Instruments, 2 saxos tenors, 1 saxo alt, clarinet, trombom, 3 trompetes, guitarra, baix, bateria, percussió i 3 veus.

- Quin tipus de música feis?

- Música de ball, a ella i entren tot tipus d'estils.

- Sou autors d'aquestes

cançons?

- No, feim versions d'altres cançons, i tenim 2 de nostres i 3 que hem agafat la música d'una altra i hem canviat la lletra.

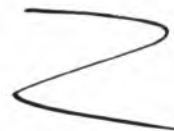
- Estau contents d'actuar aquí?

- Ja havíem vingut a tocar a un sopar dels caçadors i ara esteim molt contents perquè ho feim davant tot el poble.

Ara em tingut que deixar-los perquè han de començar la seva actuació, esperam que l'any que ve tenguem una revetlla tan bona com la d'enguany.

El diumenge va esser el gran dia, el dematí els vileros es despertaren amb la il·lusió que comporta un dia tan esperat com el de «La Beata»; a les 10'30 es va fer l'ofici Solemne en honor a Sta. Catalina Thomas. L'horabaixa sortia la procesó però ja moltes hores abans la gent es preparava i els nostres veïnats dels voltants començaren a passejar-se pel poble. A la fi arriba l'esperada hora, ja comencen pagesos i dimonis, carrocs recordant les diferents estampes de la vida de la Beata, bandes i demés recorren amb ambient de bulla i festa als carrers de la nostra vila. Tot acompanyat pel cant mallorquí de Sor Thomaseta. Una nit de foc, soroll de les gerres quan són trencades pels dimonis davant la santa i les autori-

tats, riallada i tot allò que és la festa però que no es pot expressar.

Al vespre actuació de Mre Georgie

la gran estrella de la nit, Manolo Escobar amb el qual quan acabà parlàrem.

- Durante toda su carrera artística su éxito ha sido permanente ¿Dónde está el secreto?

- No, yo creo que no hay secreto es una chispa que hay entre el artista y el público lo que debe hacerse es mantenerse.

- Sabemos que «las mamás» son sus fans incondicionales ¿Cree que el fenómeno Manolo Escobar pasa de generación en generación?

- Sí, creo que puede ser ya que llevo 30 años cantando y aún sigue un gran público asistiendo a mis actuaciones.

- ¿Cómo definiría el estilo de sus canciones?

- Mi música es de la canción española, tengo coplas, tonadillas y como es de suponer canciones.

- En una época «de música de laboratorio» ¿Qué futuro le ve a la canción española?

←
- No, la música no es nunca de laboratorio siempre por muchos arreglos que se le hagan tienen algo de especial. En cuanto a la canción española le veo un buen futuro.

- Cómo ha evolucionado la canción española en los últimos 25 años?

- Supongo que igual que todas las otras músicas. Al empezar, por ejemplo se contaban zambas, mangos, twis... ahora se cantan otro tipo de cosas como rumbas, etc.

- Un cantante de su talla y de su experiencia ¿A quién admira en el mundo de la música?

- A mucha gente, hay muchos cantantes profesionales de la música como son Julio Iglesias, Rocio Jurado... y muchos otros.

- ¿Cuál es el sueño no realizado de un hombre que como ud. parece que lo ha conseguido todo? (esta respuesta nos dejó algo confundidos).

- Me gustaría saber cantar.

- Por último, ¿cómo se siente al cantar de nuevo en Santa Margarita?

- Me siento muy satisfecho porque creo que si me han vuelto a llamar es porque gusté.

Gracias por haber contestado tan amablemente a nuestras preguntas, y aunque no se lo crea somos algo así como «medios periodistas».

El vespre del Dilluns fou la nit de les rialles, humor que ens vingué de la mà de Xesc Forteza i la seva companyia. Aquest any interpretaren la comèdia «Quin trutger» que representava els embulls d'una família amb uns pares xapats a l'antiga i uns fills ultra-moderns. Després dels seus dos xistes que sempre donen el punt final de la seva interpretació ens vàrem acostar a fer una xerradeta amb en Xesc.

- Com tots sabem vostè és de ciutat i allà va esser on va fer les seves primeres comèdies. Quants d'anys fa d'això?

- Jo vaig començar a fer comèdies primer com a entreteniment però després a l'any 1947 em vaig dedicar professionalment al món de la comèdia. D'això fa ara 42 anys.

- En aquesta comèdia hem vist que té un ampli grup d'actors. Són sempre els mateixos?

- No, els actors canvien quan l'obra deixa d'estar en cartera maldament que sempre en solen quedar uns quants de fixes.

- Quin temps es necessita per montar una comèdia?

- L'escriu i després la assajam i preparam durant uns 30 o 40 dies.

- Sabem que les comèdies es representen per quasi tots els pobles de Mallorca, quin temps estan en cartelera?

- Generalment canviam de comèdia cada any.

- Hem vist comèdia seva per la televisió catalana, quantes n'hi han televisat?

- Només una.

- Tothom riu només de veure'l, què troba què és el més graciós del seu físic?

- D'es meu?. Tot... vaig néixer guapo, graciós, intel·ligent i tot lo que volgueu, bé... i vltros no hi ereu.

- Troba que hauria d'haver més grups teatrals a l'illa?

- Sí, jo crec que tots els pobles haurien de tenir un grup teatral, és necessari.

- Vostè sempre riu i les seves comèdies tenen un final feliç, li somriu la vida tant com aparenta?

- Sí, he estat un home amb molta sort tant familiarment com de salut. Hi ha una cosa que és molt important en tot artista i és poder viure del seu hobby.

- Què troba del públic marginalidà?

- És molt maco, però jo no seré com N'Aguilé no diré que són les més guapes, però si les més simpàtiques.

Fins l'any que ve Xesc i que els anys no vos facin perdre l'humor.

I ara tocaria la traca final però el dimarts hi tornà haver festa, els Hombres G tornaren i amb

ells la pluja. Però aquí està la seva entrevista.

- ¿Cuántos años hace que os dedicais a cantar en los escenarios?

- ¿Con qué estilo calificaríais vuestra música?

- ¿Os molesta que os digan que sois un grupo de quinceañeras?

- ¿Tiene algo que ver vuestra vida con las películas que hasta ahora habeis rodado?

- ¿Escribiis vosotros vuestras canciones? ¿Quién la música? ¿Quién la letra?

Las respuestas cuando la comitiva de fiestas vuelva a traerlos, SIN LLUVIA.

Després d'aquesta setmana esperada durant tot l'any, plena d'alegria i satisfacció, i d'aquesta agradable xerrada amb els artistes, només ens resta despedir-nos i lamentar-nos per : acabar la diversió, començar uns la feina i els altres l'escola. Adéu festes i a veure si l'any que ve veniu més bones i més aixute

SANTA MARGALIDA

Número 5

Setembre 1989

Coordina: Nicolau Pons
Isaac Peral, 12 - Baixos
Tel. 85 01 15. Ca'n Picafort

Santa Margalida: Laura Blanco
Colegio Público «Eleonor Bosch»
María Elena Tur
Juana A. Fuster
Marilén Cloquell Fló

Imprimeix:
Informacions Llevant S.A.
Tel. 55 03 28
MANACOR

Depósito Legal: 495-1989

Després d'aquest gran festival i d'una llarga processó tots esteim cansats encara que la festa no s'acaba aquí. El dilluns es realitzà un homenatge als nostres padrins amb assistència de la Banda de Música i la dels Aires Vilers.

Suscríbese a
SANTA MARGALIDA

Grandes inundaciones, no lejos de Santa Margarita

Como es de conocimiento público, el pasado 6 de Septiembre, sobre el levante mallorquín cayeron intensas lluvias que provocaron inundaciones que causaron graves daños en las zonas de Manacor y Felanitx como también en la costa levantina. Ahora bien, el reportero gráfico de nuestra revista se encontró en la «salsa» de la tragedia cuando, en medio de sus tareas de imprenta en Manacor, se vió impedido de poder regresar a Santa Margarita, debido al gran caudal de agua que corría sobre un tramo de la nueva carretera Manacor-Petra. Y fue en ese tramo de carretera donde existió la «quasi-tragedia» de un autocar de la empresa BAHÍA que, con 50 turistas a bordo, se quedó en medio de las aguas sin poder avanzar ni retroceder, con serio peligro de que las aguas se lo llevaran. La prensa provincial apenas contó nada de esa «quasi-tragedia» por la sencilla razón de que no hubo tragedia, pero sí, hubo emoción y peligro en el desarrollo de la operación rescate que cumplieron a maravilla un helicóptero del SAR, otro de la Guardia Civil, bomberos y policías de Manacor y Petra, y miembros de otras entidades que ante el peligro de que 50 turistas fueran arrastrados por

DISTRIBUCIONES

ALIMENTICIAS

PESCAFRIO

Juan Monjo March, 52 - Tel. 52 32 38-

STA. MARGARITA

←
las aguas se personaron con puntualidad en el lugar del suceso. Mientras tanto, nuestro reportero aprovechó el momento para sacar un extenso reportaje gráfico del que entresacamos esas tres instantáneas. Gracias, sobre todo, al servicio prestado por el helicóptero del SAR se pudieron poner a buen recaudo los 50 turistas. Queremos, por nuestra parte, advertir de la imprudencia del chófer de este autocar, pues sabiendo que llevaba consigo a 50 turistas, se metió voluntariamente en el agua sin sopesar los peligros y la temeridad en que se ponía. Por otra parte, nuestro reportero puso de relieve la valentía y el esfuerzo puesto por todos los miembros de las diversas corporaciones que

ayudaron a rescatar a quienes se encontraban en el grave peligro de ser llevados por tan torrenciales aguas.

Pinturas

«SANTA MARGARITA» C.B.

**Pinturas, decoración,
lacados y barnizados**

C/ Industria, 2 - Tel. 52 30 52

Santa Margarita

IDEOGRAFIA, C. B.

**IDEAS
SERIGRAFIA
PUBLICIDAD
DISEÑO GRAFICO**

ALFONSO MARTINEZ MOYA

07400 - ALCUDIA
APDO. 12

TEL. 548022
MALLORCA

CLASSES D'ANGLÈS a Maria de la Salut

Per a tots els nivells: principiants
fins al «Cambridge Proficiency».

Classes individuals per a adults
Grups entre quatre i vuit persones màxim.
Horaris concertats.

Professor natiu i qualificat.

Adreça: Carrer Major, 138. Maria de la Salut.

Tel. 52 52 77 - Contactar preferiblement
dimarts i dijous nit de 20 a 22 hores.
(Grups segons el nombre d'estudiants i nivell)

VENTA DE VIVIENDAS

CA'N PICAFORT

3 dormitorios dobles - Cocina - Comedor
Amplia Sala Comedor - Baño, Aseo,
Acabados de primera calidad

Facilidades de Pago

Informes: Tel. 85 07 92

Edificio Pizarro (Junto Carretera Artá - Alcúdia)

PUBLICITAT

Avui en dia la PUBLICITAT és una necessitat. Facci la PUBLICITAT de tot lo seu, dins les pàgines de la nostra revista, un mitjà segur i ràpid perquè la seva Firma o Producte siguin conegudes dins el Municipi de SANTA MARGALIDA. Tel. 85 01 15

La sonrisa de la Beata

Guillermo Cantallops
Barceló

Queridos lectores, hacía tiempo, que bullía en mi mente, el hacer, no una entrevista (que no es el concepto adecuado para el caso), pero sí, el hablar francamente y a solas, con muchas de las que han representado a la Beata, en nuestra popular procesión.

Pidiéndoles, por favor, me dijeran lo que sintieron, las impresiones que les causó, y todos aquellos detalles espirituales que sintieron con la promesa solemne de guardar fielmente el secreto de sus nombres.

Con este trabajo adquirí informes confidenciales, altamente interesantes, curiosos y grandemente aleccionadores y que estimo en mucho, a todos ellos.

Hoy doy a conocer a uno de los recogidos:

- Sí, yo fui elegida para representar a la Beata en la carroza de la Glorificación en la tradicional pro-

cesión. Estaba orgullosa, (en demasía), para mi, era un honor inigualable. Si el vestido, si la corona, si los zapatos; todo era una preocupación para que todo fuera cabal y justo, correcto e inmejorable. Pero algo tenía que venir a perturbar mi felicidad.

Apenas faltaban tres o cuatro días para que tuviera lugar la procesión, aquel acto magno, en donde asistiría una muchedumbre, ni tan solo de nuestra querida Villa, sino de los más lejanos lugares y pueblos de nuestra querida Mallorca, que llenarían nuestras calles, desde las primeras horas de la tarde, de tan señalado día, y que estas calles, resultarían pequeñas y estrechas más y más, en cada cuarto de hora que transcurriera, debido al aumento continuo de forasteros, que cruzaban y atravesaban calles y plazas, de nuestro querido pueblo.

Todos sabemos que llega a ser una verdadera algarabía: tenderetes de vendedores, de juguetes, turrónes, globos, chucherías, golosinas; risas y gritos, lloros estentóreos del niño que se le acaba de reventar el globo, que hace pocos minutos le han comprado, y que de aquella esfera lustrosa y brillante, que pugnaba para escapar del hilo, que lo sujetaba a la muñeca del infante; con una simple explosión, se había convertido en varios pedazos de frágil y agradable goma, colgante del hilo, que parecía muerto caído, cual rutilante estrella que se desprende del firmamento sin luz, sin brillo...

No podía ser más enter necedor; de la satisfacción, de la grandeza, se había pasado a la moda más absoluta.

Eso me pasó a mí, que fui a la cama, pensando dentro de poco representaré a la Santa en la Procesión.

Yo había visto a otras compañeras y conocidas, representarla pero no se porqué empecé a pensar: ¿Seré yo digna de representar a nuestra querida Santa...?

Los enigmas más insondables, fueron desfilando ante mí. Fieros e inexorables, me sentí débil, desfallecer, y me puse a llorar...

Al día siguiente, muy de mañana, me levanté y fui a misa primera resuelta a todo, no quería vivir con aquella angustia, fui una de las primeras en entrar en la Iglesia, y me dirigí directo al confesionario, de un viejo sacerdote, querido y respetado por todos, me arrodillé, y pronuncié como un suspiro, el «Ave María Purísima». Del otro lado de la celosía oí una voz dulce y queda.

- ¿Qué tiempo hace que no te has confesado?

- Me puse a llorar amargamente...

- Pero hija mia, ¿Qué te pasa?

- Y llorando, le expuse, todos mis pesares, y temores, de no ser digna de representar a la Santa en la procesión.

Cuando hube terminado oí la voz dulce, pero severa, del viejo sacerdote: - ¿Eres pura?

- Sí, padre.

- ¿Has pecado?

- No, padre.

- Repasa bien los Mandamientos de la Ley de Dios, ¿has faltado a alguno?

- No padre.

- Y a los de la Santa Madre Iglesia? No te apures. (Hubo una pausa).

- No, padre.

- Entonces hija mia, sin ningún temor, represente a nuestra Santa, y antes de ocupar tu puesto en la carroza, le rezas tres Ave-marias y se las ofreces diciendo de todo corazón: hazme digna de representarte. Y no temas, sonriente, que ella era una payesita, sencilla, buena y sonriente, y pensando en la bondad y Santidad de nuestra Beata, sonría a todos aquellos que aplauden, que no te aplauden a tí, sino a lo que representarás dignamente.

Me levanté, oí misa, comulgué y me fui contenta a casa, y como si acabara de dejar un peso que me aplastaba.

Llegó el día de la procesión, todos transcurrió como siempre para todos, para mí no, pues así como iba transcurriendo más y más contenta y feliz me sentía. Fue al llegar a la esquina de la calle donde vivía el viejo sacerdote, le vi sentado (pues era muy viejo), aplaudiendo a rabiar.

Estuve tentada de lanzarle un beso con la mano pero me reprimí, y al llegar a su altura, hice una señal de la cruz con la mano.

El cura paró, en sus aplausos, cruzó los brazos e inclinó la cabeza.

Fue tal la impresión, que causó en mí, que cada año, cuando desfila la procesión, y llega a la altura de su casa, la carroza, no aplaudo, cruzo los brazos inclino la cabeza y mentalmente pido a la Santa que rece a Dios para que aquel sacerdote viejo y santo, goce de la paz celestial...

FERRETERIA GARAU DROGUERIA

Plaça S'Abeurador, 10

Tel. 52 34 75

ALMACENES

Galmés, s.a.

C.I.F. A-67120926

**DISTRIBUCIÓN PAPELERÍA
MATERIAL ESCOLAR Y ESCRITORIO**

*C/ Miguel Ordinas, s/n. Tel. 52 31 33
07450 SANTA MARGARITA*

RESTAURANTE BAR LAGO

PLAYA DE SON SERRA DE MARINA

VENTA DE CHALETs ADOSADOS EN LA URBANIZACIÓN SON BAULO

Informes:

Plaça s'Abeurador, 13 - bajos

Tel. 971/ 52 38 96 07450 SANTA MARGARITA

ENTREGA MAYO 1990

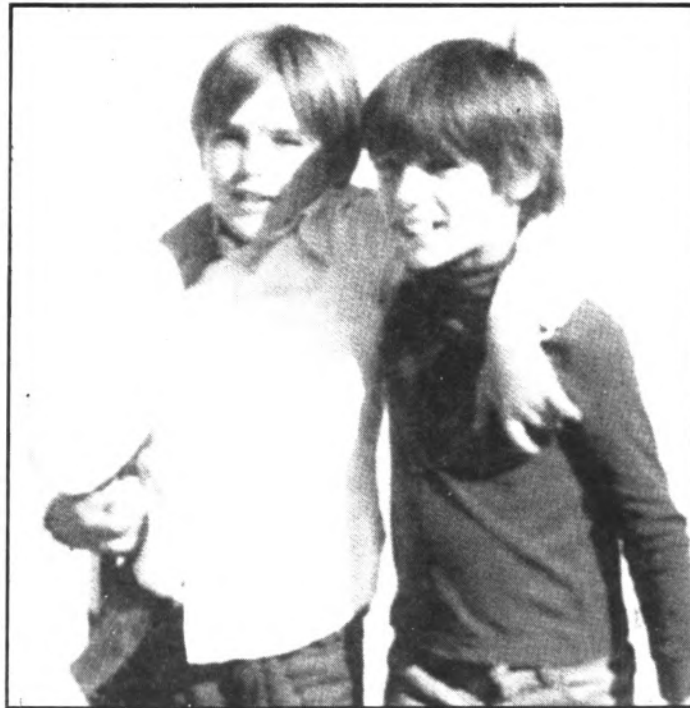
Sa fàbrica de ses raquetes

Joana Aina Fuster

A un raconet del nostre poble, exactament en es carrer Maria, se troba la desconeguda i molt xerrada fàbrica de raquetes, fàbrica que se va començar a construir a l'any 1986, no vol dir que s'hi començàs a fer feina es mateix any si no per l'estiu del 88.

Fent-se una societat anònima d'uns quinze accionistes de fora de Mallorca on vénen molt sovint a veure com va la fàbrica, així i tot, i a uns encarregats que sempre hi són, com en Roberto Barros que és el gerent i procedent de Tarragona, així com en Toni Socies que és l'encarregat del personal...

Uns mesos abans d'obrir-se la fàbrica és va fer una llista de persones per fer-hi feina, és clar, no se pot admetre tota la llista, però així com se faci més forta la fàbrica més gent s'anirà cridant així com han estat en Matías Lladó de Binissalem En Sebastià

Alzamora i En Jaume Ros-selló tots dos de Sta. Margalida. Això fan un total de sis persones que hi fan feina on cadascuna té la seva especialitat.

No sols es fan raquetes

sinó també material de golf les solen fer de ceràmica i de grafit on llavors damunt se les pinta i les posen la marca que sol esser «ATRIGON».

Ses raquetes ja fetes la

distribuïdora s'encarrega de distribuir-les per distints llocs comercials que els empleats que hi fan feina no em varen sebre dir quins llocs eren aquests.

Així doncs ja coneixem una mica més de la nostra fàbrica de raquetes i quan veiem qualche famós tenista podem dir que la raqueta podria esser feta al nostre poble.

**ANUNCIE
EN LA
REVISTA**

Santa

Margalida

CFC centro
fiscal y
contable

**Declaraciones
Fiscales**

Contabilidad

Plaça S'Abeurador, 13
07450 Santa Margarita
Tel. 971 52 38 96

DINO'S
RISTORANTE PIZZERIA

**Avd. José Trias, 8
Tel. 85 05 68
CA'N PICAFORT**

Renault

SANTA MARGARITA

De Una vez más, Renault responde. Con toda su Red.
100.000 a Y con toda su gama. Porque si compra ahora,
150.000 pts. cualquier Punto de la Red Renault le ofrece entre
menos. 100.000 y 150.000 pesetas de ahorro, según el modelo que elija, en toda la gama de turismos Renault. Sin más condiciones para usted que traer su coche usado.
Y además, si lo desea, financiados.

1800 instalaciones a su servicio.
Su Renault con Renault financiación.
RENAULT recomienda lubricantes elf

RENAULT

JOSE PASTOR GAYA

C/. Juan Ordinas, 19 - Tels. } 52 33 96
  } 52 34 19

Venga a vernos a:

SANTA

MARGARITA

Servicio de taller
Venta de vehículos
nuevos y usados

ABIERTO TODO EL DIA - DE 9 A 20 - INCLUIDO SABADO

Nuestro Torrent de Na Borges recogió gran parte del agua, caída en las zonas de Manacor y Felanitx

Ya casi habíamos olvidado que existía nuestro Torrent de Na Borges, que divide los Municipios de Artá y Santa Margalida. Y habíamos olvidado sobre todo que Na Borges tiene una longitud de unos 40 kilómetros y nace en el Municipio de Felanitx, pasa por Manacor y Petra, y acaba en Son Serra de Marina, tocando la playa de Sa Canova.

Ya en tiempo del «Rei en Jaume» se habla en Mallorca de un «riu» con mucha agua que no puede ser otro sino Na Borges. Pues, Na Borges esta vez nos salvó de la catástrofe, pues, poco tiempo después de la gran cantidad de agua, caída sobre el llano de Mallorca, fue recogiénola a toda velocidad, y conduciéndola hacia nuestro mar, que, por cierto, estuvo varios días del color del barro, como nunca habíamos visto.

Por otra parte, el año 1929 —hace ahora 60 años— uno de los modernos literatos de la isla, el P. Ginard Bauzá, de San Juan, había contado sus impresiones de una excursión a pie que hizo a través de Na Borges, y que con motivo de la gran torrentada de Na Borges

El Torrent de Na Borges, a su paso por la gasolinera Artá - Ca'n Picafort, el pasado 6 de septiembre

han cobrado actualidad y que reproducimos en este número de la revista Santa Margalida. Alguien gozará de leerlos.

Finalmente, quedan aquí las fotos de la torrentada de Na Borges a su paso por la Gasolinera situada en la carretera Ca'n Picafort-Artá, hechas por nuestro reportero gráfico, y que dejamos para la historia.

Según los más viejos del lugar no se recuerda una cosa similar. Sí, en 1932, llovió intensamente también en la zona y Na Borges fue el gran torrente que se llevó al mar mucha agua. Pero, no hubo entonces, como este año, tanta tragedia como ahora todos hemos contemplado. No falta decir que a su paso, a través de Na Borges, el agua hizo mucho

daño, pero no culpemos de esto a Na Borges. Nuestro Torrent no hizo sino cumplir con su bello cometido: llevar a toda prisa tanto caudal de agua hacia donde no puede producir tanto estrago, es decir, hacia el mar. Recordemos, por tanto de que existe nuestro Torrent de Na Borges y esta vez seámosle agradecidos.

SUPERMERCADOS

DISCOUNT

EL TORRENT DE NA BORGES

Per Rafel Ginard Bauzá

La comarca artanenca té dos aiguavessos, dues vessants per on s'hi escolen, enjogassades, les aigües sobrieres. Una, dona el seu caudal al torrent de Sa Torre, i l'altra, al de Na Borges que fa partió entrè el terme d'Artà i de Santa Margalida. Partió o tall amorós entre dos pobles que volen ésser amics, i més que partió, franja movedissa d'argent líquid i baga undosa que els uneix, canal amitgera, vena prolífica per on hi circula la sang i la saba de la mare terra. Benhaja els pobles que per dividir les seves heretats no hi posen parets enriçades de vidres tallants i fils punxaguts, sinó aigua esmunyedissa, crestell transparent i rodoladís!

Vagant per la carretera que baixa del Coll de Morell, retorçada i sinuosa com una serp enorme per entremig del olivar, havia vist, moltes vegades, la bella correntia de Na Borges i els meus ulls havien reposat, amb morosa delectació, sobre el clar espill de l'aigua llisquívola, empresonada dins el marc de ses riberes molsudes. Emperò, tanmateix, no li havia seguit mai el curs, lent i calmos, i no sabia ço que hi ha garriga endins quan romp el cinyell que l'oprimeix i s'hi explaia alloure en un gran estany brunyit. On aquella gemegor trencadissa de l'aigua qui corre, llepant les voreres, és substituïda per un ample somris beatífic d'aigua encalmada que mira fixament com un ull monstruós.

Decididament les bel·leses d'Artà són esquivés, pudoroses com a monges tancades i, per gaudir-ne, cal travessar el conrament i obrir-se camí per entre la brossa i la malesa, enfilarse a les montanyes plenes de grops i de rucs i baixar als comellars obagosos i suculents. Mes, als enamorats dels paisatges, com a tots els enamorats, la soletat els és grata car així no hi ha res que destorbi el seu goig amb impressions d'altre mena. Per això voldriem que els nostres exquisits recones, vassos insignes de bel·lesa, restessin per sempre més abscondits, inexplorats, verges de tot contagi, lluny de les mirades impúdiques i dels microbis de profanació i mundanitat que hi portarien els turistes. Es tan encisador i tan plaent violar la santa intimitat de la naturalesa i anar a la ventura, sense camí ni carrera, per allà on els homes no hi han encar estampada la seva petja, que només ho poden comprendre els qui ho saben per experiència pròpia. I precisament perquè el paisatge d'Artà és tan recatat, només se rendeix i s'entrega als qui se sacrifiquen per conèixer-lo i el contemplen llargament amb profunda simpatia. Només se revela als qui saben d'estimar-lo i només l'estimen els qui aprenen de conèixer-lo i només el coneixen els que han resse-

guit, pam a pam, sos adorables indrets amb l'ànima oberta i els ulls ben oberts, sense planyer-hi les caminades ni la suor. Unicament així veureu el resplandor de sa bel·lesa casta i graciosa, reposada i marmòria, que no enlluerna, sinó que il·lumina amb una llum molt suau; únicament així veureu tota la puresa de les seves línies, tota la mòrbida curvatura de les seves montanyes, tota la joiosa alegria i serenor que li traspua per la cara qui eternament somriu. La comarca artanenca no té aquell esclat i opulència de Miramar i Sòller, ni la selvatge grandiositat, escarrufadora i tràgica, de les montanyes de Lluch i del Torrent de Pareis, ni la gleba inestroncable i l'entranya prodigiosament fructuosa de Sa Marjal—el bessó de Mallorca—ni el prestigi històric de Pollença amb son castell esfondrat i (son amfiteatre) romà, ni la senyorial distinció i suprema elegància rústica de Deyà, on la naturalesa hi aboca pròdigament els seus tresors meravellosos, emperò té un aire tan atraient, una tan fresca virginitat i encomana un benestar i un repós tan saborós que, de tot d'una, ja us roba el cor i la preferiu a moltes altres més ufanoses, més esplèndidament decorades i de horitzons més dilatats.

I a aquesta divina sensació de repós mai més en lloc l'he gustada com a l'estany de Na Borges on hi he assaborida la dolcesa d'aquell glop d'eternitat que paladeja En Miquel Costa a l'hora que tombava el sol regant la terra de sang lluminosa. ¿Quin lloc millor trobaríem per recitar hi el *Beatus ille qui procul negotiis* que duim arrapat a la memòria d'ençà que la nostra curtesa el traduí bàrbarament en plà català? Heus-en aquí el començ.

Benhaja el qui afranquit de tota cura,
com la gent primitiva
els camps patèrns amb els seus bous guareta
desfet de tota usura;
que no li trenca el són bèlica trompa,
ni tem la mar aïrada,
i evita els plets i les superbiòses
llindes dels rics mai no traspassa.
En pau marida als albers alterosos
de les parres adultes l'ufania,
o mira pastura en la vall estreta
ses vaques que buelen, errabundes,
o amb la corbella escapa els rams inútils
i renova'ls amb mudes fructuoses.

Submergits dins la serenitat del paisatge, vora l'estany qui rutila com una pedra preciosa encastada en argent (l'arena), posats dins els braços acullidors de la naturalesa amiga, s'obliden les

← EL TORRENT DE NA BORGES

penes: gota de fel en un llac de dolçura, borrelló de fum dins una catarata de claror. S'obliden les penes que, com una eura immortal, duim aferrades a la nostra existència i s'espunten, per un moment, les espines argelagoses de la planta del dolor que ens creix en el centre del pit assaonada amb les nostres llàgrimes. Envejes maleides, instruments de suplici, que triturau com un cilindre de carreteres la vida nostra; traidories que ens feis desconfiar de tothom i ens arribau a persuadir que, sempre, darrera una cara amable hi ha una intenció perversa. al menys aquí restareu ofegades! Desigs impossibles i torturadors que cremau com a carbons encesos; ànsies de coses inassequibles que fiblau com un esperó roent clavat al flanc; folles quimeres, somnis i deliris; tempestats horrenes que se congrien dins l'abisme sense fons del nostre cor; negres melanconies que endolau d'espessa tenebror els nostres pensaments i fermau la nostra activitat amb el rovell del fàstig: aquí hi trobareu un sedatiu, un baume refrigerant, una bonansa qui mai s'altera, un goig reposat que inunda les entranyes mossegades pel voltor del sufriment. Però, tenguem idees més boniques i més plaents, no fos cosa que la visió d'aquesta vall puríssima s'enterbolís amb la boira llefiscosa i el baf qui s'exhala del nostre neguit interior.

II

De sobte, amb un trò, l'aire s'esqueixa, i ressona i s'extremeix com una làmina de bronze percutida amb un martell. Un calfred d'esglai recorre el nostre cos; mes, en girar la vista, la caña s'ens enriola: és En Rostoi qui persegueix, a foc i a ferro, els conills i les llebres a qui té declarada, de temps enrera, una implacable hostilitat. Tan implacable i tan cordial que, si fos lícit comparar les coses grans amb les petites, jo la compararia, de bona gana, amb la del rígid Cató contra la pol·lència i la poixansa dels cartaginesos. Tota la seva estampa revela que no és un cassador més, sinó d'aquells qui s'ho prenen per ofici i hi posen tota la seva voluntat. Té la cama eixuta i els peus àgils, casi alats com els de Mercuri; l'abdomen pansit i els pulmons infadigables; els braços nervuts i les mans plenes de call i de cruï; la faç vigorosa i dura, igual que si fos tallada en pedra viva; els ulls negres com una mora, bellugadissos i penetrants, i el nas tant fi que mai ha perdut el quest. És un feix d'ossos i nervis i venes inflades recobert de cuir adobat pel sol i les serenes. Ell, desde el primer dia en que comensà a discorre, ja va veure, clara i neta, la seva vocació quina era i la ruta a seguir els anys

que Deu li donàs de vida i, dòcil i sumís, a aquella moció interna, va entrar en l'ordre dels cassadors i va professar-hi amb vots solemnes. Els estatuts d'aquest ordre o gremi poden compendiar-se de la següent manera: jurar odi etern als lepòrids i a les aus de polpa mengívola — un odi semblant al d'Anibal contra els romans — vagabundejar per la quieta solitud de les montanyes amarades i brunyides de sol o amortallades de gebre; travessar, en incansable trescalamena, les garrigues i les terres boscoses; fer amistat perpètua amb cans i cusses, llevar-se a punta d'alba per vet-lar l'inimic, retirar-se tard i no voler brot de feina.

Els cassadors dirien que són uns anacoretas nòmades, sense casa ni fogar i, pel que fa referència a En Rostoi, us assegurem que és així. Ell viu a la bona de Deu i ha recorregut, en totes direccions, la nostra comarca. Sab els agres de les perdus, els cataus de selvatgina, els colls per on hi passen els tords golosos i els punts més afavorits per cassar-hi a abeurada. Ens conta, amb un llenguatge pintoresc i braçejant com un qui neda, que, per aquí, vora del torrent, hi ha el Clot del Dimoni (Jesús, Sant Antonil) on hi sortia por; que els homes més acorats i de més braó no volien acostar-s'hi d'una hora lluny i finalment que se motivejava si, recondits dins una penya que feia ramor de buit, hi havia uns caramells enormes d'unces cairades, una garbera de barres d'or i una bella escampadissa de diamants.

El Puig d'Alpara, els turons de Morell, el Puig de Sa Carbonera i el Puig de S'Atalaia que just mostra el morro, donen generosament la seva llecor per engreixar la correntia de Na Borges, i tots miren aquesta vall galana com uns avis engelosits que contemplen, amb la bava que els hi

EL TORRENT DE NA BORGES

cau, una neta adormida. Ço que, de primer, us atreu l'atenció, és la mena de torrent, de voreres baixes i llises, brodades d'herbell, sense canyes i gairebé sense malesa, que us fa l'afecte de una cosa cuidada i pentinada. A causa de la poca inclinació de son llit no frissa mai. Els torrents d'Artá, en general, no són així. Tenen l'aire selvatge i esquerp, i salten i corren, coberts d'escuma, com a polres indòmits i francs de brida. Ses riberes són un embull inextricable de romaguères, espinalers i figueres bordes. Estan guarnides de canyars d'un blau tan amable que alegra el cor, i cobricelades amb l'ombra espessa de polls i oms que creixen cercant la llum i agiten, amb incansable tremolor, les seves fulles, com si fossin aucells gegantins de moltes ales que devallaren a beure i ara no poren arrencar el vol. En veure una faixa verda i compacta en l'estiu, que torna color de rovell en la tardor, ja poreu dir que hi passa un torrent, lloc predilecte dels rossinyols, arpes vives que fan bategar la soletat amb estremiments de joia.

Si duis bona sort, per ran de la correntia de Na Borges, hi trobareu qualche tortuga —nosaltres en recullirem un parell— i una casta d'orenetes indígenes a qui els ornitòlegs han posat el nom de *riparia rupestris*. Encara que nosaltres hem llegit que també se'n crien a les costes del Danubi.

Seguim pel senderol del comellar. Quin pom de terror! Tot és un compost de flor de terra, terra triga, terra flonja que se romp sense fer terrossos, terra greixosa que passariu gust de palpar, tan gran és la seva suavitat. Un home la llaura amunt i avall; la rella s'afica dins la tovor de les seves entranyes i les esquinça dolorosament. Cada solc és un trau obert i té l'humor d'una ferida qui raja. A mà esquerra, tirant cap a l'estany, per la ràpida pendís del promontori, hi ha nespleres empeltades damunt peu d'aranya, grisor d'ullastres, mates mosqueres, tímbs i carreus colossals, eritges amb ungles de moix i estepes florides.

Arribam a l'arena. Aquí no és estèril, ans al revés, estranyament fecunda. Hi ha dues alzines tan ramudes, tan abrinades i tan gruixades de soca que només pot competir amb elles una que abruga mig bosc i s'engallardeix vora el Moll de Dalt, a Ses Vergunyes, que, per mi, és la reina i la senyora i majora de les alzines d'Artá. Mes, la túnica que porta aquest arenal és teixida de pins. Pins aromàtics, pins verjos que mamen dins el fresc i us donen una impressió de joventut eterna. Pins vestits de dalt a baix que us recorden els solitaris de l'erm, com és ara, Sant Pau primer ermità i Sant Onofre amb sa caballera hispí-

da i retulla, llarga fins als talons, feta un enderivell com els boscatges per on no hi entra mai 'la destrat ni la serra; amb sa barba florida i onejant com les aigües d'un riu; aquells solitaris de l'erm que vivien en la mateixa espluga dels lleons i eren amics dels corps qui les portaven el pa de cada dia. Arbres contemplatius que descuiden ço que és accessori per créixer extàticament, o tal volta, solitaris que Deu transformà en pins en càstig de les seves rellescades. La reina que els degota soca avall, qui sap si són llàgrimes de contrició!

Som a l'estany. Sabines llenya incorruptible —arbossers— la murta d'Artá—alberes socallisa com un membre humà; tamarells que amb ses branques caigudes, com a braços cansats, escarrinxen el cretall de l'aigua; porrasses d'un verd rabiós, jonqueres de pua verinosa com una picada de vespa, canyet espigat: ve't aquí l'orla d'aquest llac adormit, blanquinós, llarguissim. Poria esser el mirall de Diana, si mai per mai vingués a cassar per aquests badius, i si estiguéssim a temps de creure en elles, un lloc de bany per les nimfes que s'hi podrien capbussar i rabejar apler sense temor de que ningú els espíes. Ara, en lloc de nimfes o de nàiades, hi ha peixos, juies i ànneres silvestres. S'hi reflecteixen els núvols esqueixats i van pel fons de l'aigua com inmensos veles de barques submarines. Allà enfora guaiten les dunes pelades i, més endins, s'adreça la nostra cordillera desde els turons de Betlem al Bec de Ferriutx que si el veiesseu desde un cert punt del comellar dirieu que és la testa d'un orifany. El cel d'aquí és molt alt de sòtil i a nosaltres sempre ens fá aquesta il·lusió quan tenim aprop una barrera de muntanyes.

I ara, si no hi preneu enuig, provarem de fer un paralel entre l'estany de Sa Torre i el de Na Borges. Ambdós són bells, cada un a sa manera, i ambdós fulguren com a gemmes vives inscristades sobre el pit turgent de la comarca artanenca. El de Sa Torre és més brau i més blau. Rep l'aigua del torrent que baixa en cascada: vidre líquit que se troceja en petites esberles, bocins de llum; cabellera que s'esflora sobre els puats de les roques cairades. El gorg sempre escumeja i tremola amb onades concèntriques. El de Na Borges, malgrat estiga més reclos i més emboscats és més fi, més endreçat, i, sobretot, més calmos. Aquí el silenci és absolut i l'aigua no té cap rua com si l'haguessin planxada, i serveix al cel i als pastors per enmirallar s'hi. El de Sa Torre té una vegetació ardidada i presumida, adusta i severa, i una decoració boja, desordenada: alzines negres com

← EL TORRENT DE NA BORGES

untades de sutza, argelagues i gatoses que envesten amb sos dits afilats, aladerns deformes, pins que brollen furiosament de la terra i en goixar treuen una dotzena de caluixos i tot això està mesclat sense orde ni concert. El de Na Borges té, per marc, una vegetació esplèndida, si voleu, emperò, amable i complacent, i en mig de la seva riquesa, humil, sense estufera. I llavors cada cosa en el seu lloc i un lloc per cada cosa. L'estany de Sa Torre excita l'admiració i desvetlla la fantasia, i té una llei de mirar que us trasbalsa; el de Na Borges us dona a tastar la pau vertadera i el repós benhaurat, i us convida blanament a dormir. El de Sa Torre és una ingent esmeragda líquida, oberta a tots els vents i a tots els tumultes; el de Na Borges és una llengua muda entre dues montanyoles, un riell de plata amagat gelosament entre dues serres o turonells que li fan de estoig. El de Sa Torre té les riberes fondes, trepanades de covals, com una bresca, i allà tot és intens, sel-

vatge, fort de color. Els pins, estarrufats, penjen damunt el buit, atrets per la mirada fascinant del gorg. El de Na Borges casi està a flor d'arena i aquí tot és més pàl·lid, més suau i amanyagador, i els pins no saben que és neguit ni l'esglai de viure abocats damunt l'abisme. Si els haguéssim de personificar, jo diria que l'aigua de l'estany de Sa Torre és una fada encisadora i la d'aquí una verge penitent.

Beneida vall de Na Borges, plec amorós de terra que tanques un paradís. Tú m'has aquietat l'esperit turbulent i el m'has esquitxat d'alegria. Ho sé perquè m'he vist dins les teves aigües immòvils i encara que no m'hi haja trobat gaire agraït com s'hi trobà el pastorell Coridó de qui ens parla Virgili.

nec sum adeo informis, nuper me in litore vidi,
quum placidum ventis staret mare

aiximateix he reparat que la faç em somreia dolçament asserenada.

LIMPIEZAS URBANAS DE MALLORCA, S.A.

La empresa de recogida de basuras a su servicio
Les recordamos que disponemos de un servicio gratuito de retirada de
muebles y enseres en desuso

Les atenderemos al Tel. 52 30 07 - SANTA MARGARITA

BODAS
COMUNIONES
CONVENCIONES

CENA MEDIEVAL
CON BAILE Y
ESPECTACULOS...

S'ALQUERIA. Tel. 52 37 11
Cra. Santa Margarita - Ca'n Picafort Km. 2,5
SANTA MARGARITA

Turón y un pueblo de Mallorca sellan su hermandad en el pozo de «Santa Bárbara»

Mieres, Luís G. LAURET

Cuatro integrantes del Coro Minero de Turón y Polifónica Turonesa que dirige Germán Prieto y una representación del pueblo balear de Santa Margarita, de la que formó parte de la concejal responsable del área de Cultura, Antonia Quetglas, visitaban ayer la séptima planta del pozo «Santa Bárbara».

Se sellaba así una amistad entre los dos pueblos a 350 metros de profundidad. La visita supone el primer paso del intercambio que se iniciaba la primavera pasada con la actuación del grupo de voces mineras turonesas en las Ferias de Santa Margarita, después que la formación folklórica balear «Aires Vileiros» abriera el vínculo de las islas con el municipio fechas atrás.

«Ha sido una experiencia impresionante que me gustaría repetir». Fueron las primeras palabras de Antonia Quetglas, pocos metros más allá de la jaula auxiliar que, después de una hora de recorrido por las instalaciones subterráneas de «Santa Bárbara» devolvió a la superficie a una parte del grupo.

DA MUCHO RESPETO

El resto, entre ellos el mallorquín Guillermo Santandreu, Laura Blanco y Soledad García, dos asturianas afincadas en las islas artífices en cierto modo del intercambio se aventuraron a recorrer los talleres de trabajo. Después del recorrido por la galería, un corte de preparación y la visita a la rampla de los más arriesgados, unánimemente coincidieron, en que «la mina da mucho respeto».

Deliberadamente este ha sido el punto de partida de una semana en la que con el eje del valle turonés, la representación de Santa Margarita recorrerá otros puntos del Principado. Las diferencias

entre las Baleares del turismo y la modesta agricultura, rasgos más característicos de la pequeña localidad que representan, y el minero valle de Turón, han hecho de este viaje, a decir de la responsable municipal de Cultura, una actividad especialmente atractiva. «Hemos cambiado por unos días», comentó, «el paisaje amarillo, casi castellano del Pla de Mallorca, por este otro más duro y pronunciado de Turón, la realidad turística de Santa Margarita, una población de apenas tres mil habitantes que en temporada alta supera los treinta

mil, por una zona socioeconómicamente opuesta. Ciertamente el contraste es enriquecedor». Como insistieron en señalar los miembros de la representación de las islas, en este acontecimiento ha tenido mucho que ver el Coro Minero y Polifónica turonesa, que en el mes de abril iniciaron la relación del valle con Mallorca. La música coral fue entonces la protagonista, y la formación local recibió en reconocimiento, el prestigioso galardón «xurel de plata» de manos del presidente de la comunidad autónoma, Gabriel Cañellas.

Bartolomé Gaya

QUESOS Y MANTEQUILLAS

Saturn, 10 - Tel. 52 32 96
Santa Margalida

Cases de **Son
Sant Martí**

BODAS, BANQUETES Y COMUNIONES
LOCALES CLIMATIZADOS

CONGRESOS

Carretera Muro - Ca'n Picafort Km. 8
Tel. 53 74 50 - Apdo. núm. 2
MURC (Mallorca)

PACHA

CA'N PICAFORT DISCO MALLORCA

L'ASSEMBLEA DIOCESANA

Ara fa 10 anys que començarem a celebrar les Assemblees Diocesanes. Des del mes de juny s'està treballant a tota la Diòcesi en l'Assemblea d'enguany: 290 grups, constituïts per 3.405 cristians contestaren el primer qüestionari. I en aquests dies estaran treballant ja per tal de respondre a una pregunta clau: "¿Per on hauria d'anar l'Església de Mallorca els propers anys?".

S'ha tractat d'estudiar el camí fet i la situació actual. I es cerca tenir una perspectiva de futur que inspiri i orienti la vida de la comunitat diocesana pels propers anys.

Voldria subratllar el sentit de tota aquesta feina i la importància que té.

Està clar que la font última i definitiva d'inspiració i d'orientació de la vida d'una comunitat cristiana és Jesucrist i el seu Evangeli.

Però, la proclamació i la pràctica evangèlica es concreta en multitud d'accions que s'han de preveure, programar i —una vegada realitzades— revisar

El Bisbe, qui firma l'article, va visitar, coincidint amb la Reina, els afectats per les recents inundacions, i presidi a Felanitx el funeral per les víctimes. A l'Eucaristia de la Diada de Lluç, don Teodor demanà solidaritat amb les famílies que en pateixen les conseqüències.

per millorar-les en lo possible, a cada comunitat.

L'Assemblea diocesana té com objectiu fonamental reflexionar plegats sobre quines accions hem de promoure i com les hem de realitzar a la nostra Església, per tal de millor deixar-nos conduir per l'evangeli i millor col·laborar a l'acció de l'Esperit Sant. I això, partint de la realitat i els desafiaments concrets i actuals que configuren els condicionaments de la nostra Església aquí i avui. Es tracta d'assenyalar les metes, les fites i els camins concrets per l'Església diocesana i per totes les comunitats que la conformen, en els pròxims anys. I de fer-ho entre tots. I ben oberts a la inspiració de l'Esperit i a la realitat en la que vivim immersos.

No cal dir que aquesta tasca és importantíssima. Si no la feim, caurem irremediament en un defecte de greus conseqüències per a la nostra Església: Anar fent la "feineta" de cada dia portats per la inèrcia del costum; d'esquena als desafiaments de l'home, l'església i la societat d'avui; de manera repetitiva, parcial, sense projecte de conjunt, segons l'inspiració personal de cadascú amb moltes d'imperficcions, mai corregides, cada vegada més desanimats perquè cada vegada ens trobarem més impotents per viure i transmetre la nostra fe.

En una paraula: Serem infeels a la missió que Jesús ens ha confiada de ser bons treballadors de la seva vinya —l'Església— plantada al mig del món per ser sagrament de salvació per a tothom.

No vull dir que tot s'arregli a la nostra Església a base de qüestionaris i d'Assemblees. Sí, que és un treball necessari i "obligatori", si volem posar-hi totes les nostres possibilitats al servei de l'acció salvadora de Déu Pare en Jesucrist per l'Esperit.

Voldria que aquestes paraules encoratjassin els qui ja hi treballen a continuar amb il·lusió la tasca començada i a tots a incorporar-se activament a la dinàmica de l'Assemblea.

Bon treball. I que la intercessió de la Mare de Déu de Lluç ens ajudi a millor servir cada vegada més la nostra Església i el nostre món.

Teodoro Ubeda, Obispo de Mallorca

PENYA BARCELONISTA STA. MARGALIDA

1ª Trobada de Penyes Barcelonistes de Mallorca

Inauguració Oficial de la Penya Barcelonista de Sta. Margalida

Toni Font

PROGRAMA D'ACTES

17'30 h.- Concentració de Penyes a la plaça de la vila. Recepció de membres directius i jugadors del Barça.

18 h.- Salve a la nostra patrona Sta. Margalida a l'església parroquial.

19 h.- Aperitiu al local de la «Penya Barcelonista de Sta. Margalida» (Bar Bonavista).

20'30 h.- Espectacle Medieval.

Sopar de germanor a S'Alqueria d'es Comte.

Fi de Festa: Atraccions, entrega de plaques, regals, sorteig de viatges, etc.

Homenatge a «Migueli»

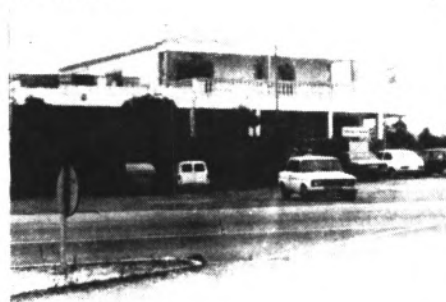
El proper 30 de setembre tendran lloc al nostre poble tota una sèrie d'esdeveniments de marcat caràcter barcelonista.

En primer lloc es farà la 1ª trobada de totes les penyes barcelonistes que hi ha a Mallorca i al mateix temps la inauguració oficial de la penya de la vila. S'espera l'assistència del president i vicepresident 1ª del Barça així com altres membres de l'equip tècnic i jugadors.

També es fa un homenatge, de tota l'afició barcelonista de Mallorca, al jugador «Migueli», el qual serà entre nosaltres uns quants dies a un hotel de Ca'n Picafort.

Bar-Restaurante

EL CRUCE

Especialidad en:

Arròs brut, Frito
Mallorquín, Lengua,
Sopes, Porcella,
Callos.

SABADOS Y DOMINGOS
ABIERTO TODO EL DÍA

Ctra. Palma-Artà, Km. 41
Tel. 56 00 73 Vilafranca

"SA NOSTRA"

CAJA DE BALEARES

TEL. 52 35 47

CALVO SOTELCO, 11
SANTA MARGARITA

Sopa de letras

Busca el nombre de 8 Municipios Mallorquines en sentido horizontal, vertical o diagonal de derecha a izquierda o viceversa.

Solución: Llubí, Inca, Alcúdia, Palma, Campanet, Muro Sa Pobla, Palma.

FLORISTERIA MARGARITA

Gran surtido en Plantas y Flores de Producción propia, en colaboración con un equipo de Profesionales. Cuida Jardines, siembra, riega y poda. Presupuesto sin compromiso.

JAIME III, 4 - Tel. 85 01 51 Junto a Plaza Ayuntamiento CAN PICAFORT

La dirección de esta Revista no se responsabiliza del contenido ideológico de los artículos de sus colaboradores o redactores

JEROGLÍFICO

¿Dónde pasaste el verano?

Solución: Menorca (Menor casa menos sa)

FRASES CÉLEBRES

Disfruta hoy. Es más tarde de lo que crees. (Proverbio chino)

Quien hace puede equivocarse. Quien nada hace ya está equivocado. (Daniel Kon)

El esfuerzo corporal nos libra de los dolores espirituales; por eso son felices los pobres. (La Rochefoucauld)

Cuando algo sale mal, siempre parece menos importante buscarle remedio que encontrar a quien echarle la culpa. (Giovanni Guareschi)

El amor es la poesía de los sentidos. (Balzac)

ARRIBA EL TELÓN

PRIMER ACTO: una maestra que se cansa de su labor pedagógica se decide a cambiar de profesión.

SEGUNDO ACTO: la maestra se siente atraída por el mundo empresarial y se propone fundar una empresa.

TERCER ACTO: al final monta su compañía, pero todo el mundo la sigue considerando como la maestra que siempre había sido.

TELÓN: ¿CÓMO SE LLAMA LA PELÍCULA?

Solución: La Profesora (la profe y CIA)

Ponemos en conocimiento de nuestros lectores que este medio de comunicación tiene un carácter independiente, y no está ligado a ningún Organismo Oficial ni partido político en especial.

Baleares, islas discriminadas

SANTA MARGALIDA

Desde hace años, infinidad, nuestras islas han padecido la discriminación en todos los aspectos en relación al archipiélago Canario, y al territorio peninsular. Ya sabemos que todas las comparaciones son odiosas, pero así y todo, comparemos algunas, y todavía nos lo resultarán mucho más.

Todos recordamos, y de ello no hace tantos años, cuando teníamos que viajar desde nuestras islas a la península o Canarias no teníamos reducción de precios en los billetes de avión o barco y en las Islas Afortunadas ya había tarifa de residentes con un sustancioso descuento y aquí sólo pagar y callar como los niños buenos. También se les concedió puerto franco igual que Ceuta y Melilla, y a nosotros nada. Esto dicho así, no parece nada, pero visto desde nuestras economías particulares, y como isleños que somos representa mucho. Si no, veamos desde automóviles hasta cualquier artículo de importación resulta baratísimo. Cosas que aquí pagamos cincuenta o cien mil pesetas, allí vale doce mil o cuarenta mil.

En cuanto a carreteras, hay autopistas que circundan tanto Gran Canaria como Tenerife y aquí tenemos abortos de autovías, y la gasolina la pagan a treina pesetas más barata que nosotros por litro. Quien haya visitado Canarias se habrá dado cuenta, como yo, me fijé en estas cosas y otras más. Estas palabras no van en detri-

mento del pueblo canario simpático donde los haya, porque al saber que yo era de estas islas me trataron con mucha deferencia y amabilidad. Cosa curiosa me dijeron, usted no es «godito», luego supe a qué se referían, y les dije que no, que también era isleño. Ojalá puedan los canarios conservar por muchos años sus prebendas, y que nosotros las podamos alcanzar para todas las Baleares, porque de aquí no podemos salir ni en tren, autocar ni en bicicleta sólo por mar y aire, aunque muchos señores de allende nuestras costas no se lo crean. Señores políticos que no tenemos ningún istmo que nos una a parte alguna.

Y la última jugada que nos han hecho o el gol que han metido a nuestros políticos con los presos de ETA que han enviado a Ibiza y Mallorca ¿con qué

fin ha sido ésto?

Cuando todo el que quiso pudo leer en un periódico que no se edita en estas islas las declaraciones de unas personas que decían que iban a alterar el orden en ciertas zonas turísticas y Baleares no se encontraba entre ellas ya que la consideraban zona neutral y de descanso tanto ellos como otros grupos extranjeros. Con ésto

se pretende acabar con nuestra paz y nuestra economía turística, porque el turista no quiere según que cosas, pero nosotros como siempre a pagar todos los impuestos y a callar. Servicios, los mínimos; reversión para mejoras muy pocas, y nuestros políticos, callados para no perder la silla o soltando cohetes verbeneroerectoralistas y sin moverse para salir todos en la foto. Vaya autonomía que tenemos y ya han transcurrido muchos años desde la aprobación del «Estatut», y todavía seguimos dependiendo al máximo en todo y para todo. Autonomía equivale a descentralización y no a duplicación.

Esperemos que con lo de las inundaciones y efectos destructores a consecuencia de las inclemencias meteorológicas se consigan solucionar los problemas derivados de las mismas, con efectividad y sin demagogia de cara al 29-O. No valen los consejos, si no los remedios para un pueblo que ha sufrido.

SANTA
MARGALIDA
ES POVÁS

CAIXA DE PENSIONS

"laCaixa"

55 30 28

SON SERRA DE MARINA

Frente a la más
hermosa Playa de
Mallorca

**BAR - RESTAURANTE
SA CANOVA**

*COMIDAS ESPAÑOLAS - COCKTAILS - HELADOS
PLATOS COMBINADOS*

LLUVIAS

Agosto	C. Picafort	S.	Margarita
Noche, 10-11	5 l.	10	l.
Noche, 30-31	3 l.	3	l.
Noche, 31	25 l.	80	l.
	33 l.	93	l.

Atención de Pedro Tous

FABRICA:
Pza. General Franco, 14
Tel. 52 30 06
SANTA MARGARITA

SUCURSALES

Paseo Colón, 35 - esqu. J. Trias
Tel. 52 72 75

LEA TAMBIÉN ESTE MES

EN REVISTA CA'N PICAFORT
SEPTIEMBRE 1989 - NÚM. 88

* Agosto, poderoso, por Francisca Tugores

* Antonio Aguiló March, 90 años,
ex-presidente del Club Náutico

* El meu diari picaforter —Agost, 89— per
Lluís Sorribes

* Carta en defensa del Presidente de A.E.R.

* Luís Aguilé, en Ca'n Picafort

* Polémica en la Tercera Edad

* Imatges nostres

En Revista BADIA D'ALCÚDIA, nº 16 - Agosto 1989

-La MOSTRA DE TEATRE, ¿visto y no oído?

-Projectes del nostre Ajuntament.

-Subsanados los impedimentos legales que impedían la ampliación del Club Náutico.

-Mucha gente en las últimas «Festes de Sant Jaume»

-Una sueca, vestida de cordobesa, pasea en galera a nuestros turistas.

-Magic Shopping Center, un toque de elegancia para el Puerto de Alcudia

-Se instalan cinco nuevos buzones

-Cruceiro BRISAS, un recreo por mar

-ALCUDIA: elogios y censura

-Es Trenet de Alcudia sigue teniendo muchos viajeros y hace un largo recorrido

TRANSPORTES EN GENERAL

SERVICIO DE AGUA POTABLE

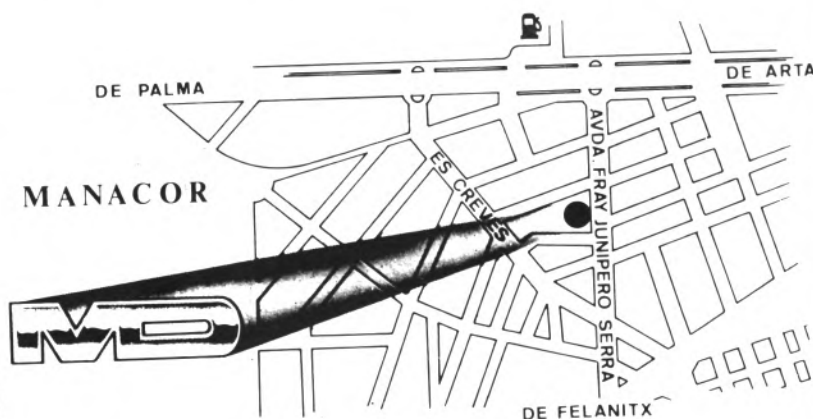
Bmé. Nadal Gayá

C/ Feïra, 4 - Tel. 52 33 28 - STA. MARGARITA

MOBLES D'AVUI, C.B.

Mobles Elegants

comedores cortinajes
dormitorios alfombras
tresillos decoración

FÁCIL
APARCAMIENTO

SÁBADOS ABIERTO
MAÑANA Y TARDE

Fray Junipero Serra, 17 • T: (971) 55 08 07 • MANACOR

Fora vila és un pedregar

Una de les àrees més afectades de la nostra economia per la gran Tormentada de dia 6 de setembre és, sens dubte, l'agricultura. La tormenta ha canviat, en alguns casos, la fesomia de les terres de la comarca, convertint-les, a molts d'indrets, en autèntics pedregars.

Les torrenteres que feia anys no s'omplien, ara ho han fet amb escreix i l'aigua ha invadit, en moltes ocasions, les terres i fins i tot les vivendes dels pagesos. És quasi inútil, ara mateix, voler avaluar el mal ocasionat per la pluja torrencial de dia sis, el que és ben cert és que moltes terres no tornaran mai al seu estat, abans d'aquest dia fatídic. Avui els pagesos, en molts de casos, són persones majors que no podran, sense ajud mecànic i humana, tornar posar les seves terres com estaven abans. Tanmateix diuen, pel que es dona la terra...

A fora vila la tormenta va fer mal per molts de motius. En primer lloc, s'han perdut les collites d'enguany, d'hortalisses i fruites, vinyes i hiverners.

Però no és menys important la pèrdua d'animals, ovelles, porcs i

granges avícoles. Tan sols a una granja tota sola s'han perdut més de cent porcs.

S'han perdut bales de palla, fems, abonos i corrals d'animals. Han caigut milers de metres de paret seca, -impossible reconstruir-la per ara- i la terra se n'ha anat amb la torrentada cap a la mar, perdent-se d'aquesta manera molts de mils de camionades de terra que, com és sabut, té un preu altíssim.

Anar a fora vila, ara mateix, és un espectacle desolador. Són moltes les quarterades que s'han convertit en autèntics pedregars, més semblants al jac d'un torrent que a una terra de conreu. Un pagès d'una finca pròxima al Port ens deia: «A ca nostra no hi ha gens de moll; no ens queda gens de terra, tot és roca». Una síntesi bastant exacta d'una catàstrofe que a fora vila, ha produït mal per mils de milions. Dificilment, a uns moments en què la terra està tan abandonada i amb una població activa envellida o jubilada, es podrà tornar algun dia a la situació d'abans del dia 6 de setembre.

El colofó d'una mala temporada turística

Si la temporada turística de 1989 era catalogada de pèssima durant els primers mesos turístics d'enguany, la torrentada de dia sis ha estat el colofó final que ha desembocat en una situació crítica.

La zona costera de la comarca de Manacor i la d'altres pobles veïns, ha sofert les conseqüències de la tormenta, entre altres coses perquè moltes de les urbanitzacions existents estan edificades en torn a les cales que s'han anat formant degut a les torrenteres amb el pas del temps.

I si l'aigua va ser especialment cruenta a aquestes zones, molt més ho va ser degut a què aquests darrers anys s'han anat construint edificis de tota casta dins les mateixes torrenteres, des d'hotels a xiringuitos, passant per depuradores, carreteres i bungalows. Aquesta tormenta ha deixat ben palès que la nostra infraestructura turística està feta amb paper de fumar i que no pot resistir tot el que no sigui vaques ben grasses.

A la vorera de mar hi ha hagut importants desperfectes als hotels i apartaments; a les piscines, terrasses i jardins, així com a les instal·lacions esportives. Han desaparegut carrers, s'han espenyat depuradores, s'han tallat carreteres i han caigut ponts, la qual cosa ha produït incomunicació. Ha mancat electricitat, aigua potable i els telèfons han estat saturats o espenyats. Una de les conseqüències més greus ha estat la manca d'aigua durant dies, el que ha provocat la fugida massiva d'estrangers cap a altres zones menys conflictives.

Però els mals no s'han acabat amb la tormenta: les platges han desaparegut en la majoria dels casos, així com passejos de la vorera i les protestes dels clients han arribat a ser insostenibles, provocant cancel·lacions importants de places cap a la zona de Llevant.

L'Ajuntament i les associacions de cada zona han intentat posar remei el més aviat possible a aquesta situació, però està clar

que les persones que vénen a passar una o dues setmanes no tenen paciència per a esperar les millores. Companyies importants de turoperadors varen amenaçar a les poques hores de la desgràcia de què se'n durien els clients si no hi havia aigua, depuradora i platja. I com que era materialment impossible, començaren per no entrar els que havien de començar les vacances, i poc després a sortir gent de la que hi havia. El fred i el mal temps que han seguit a la tragèdia, tampoc ha ajudat gens a posar remei.

Així les coses, es preveu que la temporada s'acursarà sensiblement. En alguns casos, ja han tancat. Una temporada que havia pres malament ha tengut aquest colofó. Les pèrdues per tots els conceptes -mals de la tormenta i les conseqüències posteriors- i 10 mil milions. I a això s'haurà d'afegir tot el personal que no haurà treballat sis mesos i que perdrà el seu dret al subsidi de l'atur.